

delovanje preganjani. Toda pretekla nedelja je jasno pokazala in dokazala, da Kebeljčani niso klonili, da se niso dali od zlobe premagati in da vsi enotno stojijo za novim katoliškim Prosvetnim društvom, saj se je v nedeljo popoldne po rečernicah zbrala skoro vsa kebeljska fara; od starih, preizkušenih očancev do razigrane mladine, vsi so polni navdušenja pazljivo poslušali govornike. Zbor je vodil g. A. Flor, ki je s svojo priprosto, a krepko besedo vzbudil razpoloženje in pripravljenost za nadaljnje delo. Najprej je vse navzoče pozdravil g. kaplan Bombek kot zastopnik č. g. arhidiakona konjiškega. Burnih ovacij sta bila posebno deležna g. dr. M. Sešek in g. C. Žebot iz Maribora. Občni zbor je še pozdravil zastopnik oplopnškega prosvetnega društva g. L. Leskovar, v imenu prihovskega g. Pavlič in g. Car v imenu slovenjebistriškega. Jedrnate so bile tudi besede g. banskega svetnika Šelha in g. župnika Paniča. Izvoljen je bil odbor z mladim Globovnikom na čelu. Le škoda, da stari Globovnik, ki si je toliko prizadeval za ustanovitev prosvetnega društva, ni uškal tega lepega dneva, ko so se uresničile njegove sanje. — Po zboru je močno odmevala fantovska pesem, pomešana s slovenskimi himnami in z navdušenimi živjoklici našim voditeljem, pri čemer so se posebno odlikovali številni prijatelji iz Oplotnice. Razpoloženje je še dvigala prijetna domača godba. — Plug je sedaj nastavljen, da globoko zareže v brazdo slovenske katoliške prosvete, ki bo v svojih vrstah izoblikovala junaške moče in fante borce, ki bodo neomahljivo stali na braniku večnih idej katolicizma. Prosvetno društvo na Keblju bo kakor granitna trdnjava, ob kateri se bodo razbili poskusi kakšnega komunističnega rovarjenja na južnem pobočju našega Pohorja. Kebeljčani, sedaj pa na delo, da bo kmalu se dvignil nov prosvetni dom, žarišče in ognjišče vas vseh! Bog živ!

Ljutomer. Prosvetno društvo bo imelo to nedeljo 13. septembra po osmi sv. maši svoj redni jesenski občni zbor, ki pomenja obenem začetek delovanja v novi sezoni. Opozarjamo vse društvene člane, kakor tudi prijatelje, da se občnega zbora gotovo udeležijo. Izvolil se bo tudi novi odbor. Z občnim zborom bo združen sestanek, na katerem bo brat predsednik podal poročilo o vtihih potovanja na olimpijado.

način smrtne kazni sedaj odpravil. Prvotno je nameraval pokončati slona, a se je temu uprlo svečeništvo. Slona-krvnika so spravili v tempel, kjer ga po božjem častijo; medtem ko na smrt obsojene obglavljajo s pomočjo guilotine, katero hočejo zamenjati z električnim stolom po vzgledu Združenih ameriških držav.

Domačini v Novi Gvineji v Avstraliji uporabljajo pajkove mreže za ribljenje. Po gozdih postavijo bambusove palice in čakajo, da jih pajek preplete.

Policijski uradnik v glavnem mestu Avstralije v Sidneyu ima pet otrok, ki so vsi rojeni istega dne ravnoistega meseca in seve v različnih letih.

Stariši, ki dajete denar za šolske potrebščine, opozorite svoje otroke, da kupujejo v Tiskarni sv. Cirila!

Fantovski tabor na Ljubčnem pri Poljčanah. Fantje! Vabimo vas, da pohodite v nedeljo dne 20. septembra k Materi božji na Ljubčnem pri

Poljčanah. Tu hočemo strniti naše vrste, zajeti na globoko, prešiniti ves naš pokret z udarnostjo in odločnostjo, ki nam je potrebna. Ob 10. uri bo sv. maša in pridiga, med katero bomo peli pesmi, ki so se pele na evharističnem kongresu. Po sv. maši pa bo pred cerkvijo fantovsko zborovanje, na katerem govorita dva govornika iz Maribora ter zastopniki posameznih župnij.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Dobje pri Planini. O smrt, kako si bridka, kakšne rane sekaš, ko kosiš s svojo neizprosno koso in trgaš vezi med ljudmi, ki so si bili tako dobri in potrebni drug drugemu. To je storila smrt tudi v Dobju, ko je v nedeljo dne 23. avgusta prerezala življenjsko nit mladenke Kristine Vodušek, gospodinjice v dobjanskem župnišču. Nismo mogli verjeti, da je res, kar so oznanjali žalostni zvonovi: Kristine ni več! Rajna je bila nad vse skrbna služabnica svojega gospodarja, zvesta dekla Gospodova, vzgledna Marijina družbenica, prijazna gostiteljica vseh številnih potnikov, ki so potrkali na župnijska vrata. Zato pa so tudi v torek dne 25. avgusta hitele od vseh strani množice dobrih župljanov in znancev ter prijateljev k pogrebniemu sprevedu, katerega so počastili tudi štirje duhovniki; g. planinski župnik Sajovic je rajni Kristini ob odprtem grobu spregovoril ganljivo slovo in marsikatera solzna kapljica je kanila na zemljo, ki je dala zadnje prebivališče dobri in vrli rajnici! Nekdo pogrebcev je rekel pomenljivo: Dobra Kristina je učakala Jezusovo starost, 33 let, naj sedaj pri Jezusu uživa plačilo svojega lepega življenja!

Pišee. Grobovi tulijo! Šume in tulijo razpokani kot nenasična žrela, zevajoča v polnočni mrak. Kaj hočete od nas? Imeli smo ljudi, v poljani cvet, imeli smo jih, vrhu gore hrast, imeli smo jih, dali smo jih vam, kaj hočete grobovi še od nas? Grobovi tulijo! In tako so spet zatulili v Vrstovškovi družini na Piršebregu šte. 18 in ji ugrabili preblogo mamo Terezijo.

Tekom treh let že tretjič. Najprej smo položili v naročje matere zemlje hčerko sedanjega gospodarja Vrstovšek Mihaela, nato njegovo ženo in sedaj dobro mamico. Bila je prava krščanska mati. Ni se bala otrok, saj jih je rodila devet, od katerih jih sedem še živi in vsi so preskrbljeni ter zavzemajo ugleden položaj. In njeno največje veselje na stara leta in v bolezni je bilo, da so se dobri otroci zbirali okrog svoje ljube mamice in ji vsak po svojih močeh skušali lajšati težke dneve njene bolezni. Pa je ne bodo pogrešali samo domači, ampak tudi nešteti reveži, ki niso nikdar šli praznih rok od nje. Leta 1918 ji je umrl mož, a ona je ostala vdova, dokler ni preskrbela zadnjega svojih otrok — junaška mati! Toda na stara leta si je želela še spremljevalca na življenjski poti in se je poročila z znanim Lepšina Martinom iz Globokega št. 6, ki je bil tudi vdovec. Danes Lepšina-Vrstovškove mame ni več. 71 pomlad je preživela, 72. jesen ji je pripravila smrtni dan 29. 8. 1936. Počivajte sladko, draga mamica, in Bog Vam bodi obilen plačnik za to življenje; preostalom naše iskreno sožalje! — Dne 30. avgusta pa se je po dolgi in mučni bolezni poslovila od nas Zemljak Ana iz Dednje vasi št. 5 v 63. letu starosti. Bodi ji domača zemljica lahka! Naj v miru počivata!

Trgovci, kupujte šolske potrebščine za domače šole pri Tiskarni sv. Cirila v Mariboru ali v Ptuj!

okregal, kaki da so. Naj se ne razburjajo, posebno pred ljudmi naj ne kažejo jeze, naj se delajo, kakor da jim ni nič mar, najmanj pa je treba Ravnjaku vedeti, kako jih je zadelo! Ciganka še dolgo ni Ravnica, je dodal mrko in zamolklo, še je kdo, ki ji bo prekrižal vražje naklepe — toda molčati je treba, in če se kaj zgodi, se je treba izogniti vsakemu sumu, da bi Osojski bili kaj v to zapleteni.

Čeprav jim ni bilo lahko, so očeta vsi poslušali. Edino Franca si ni mogla kaj; morala je Pristovnico, Ravnjakovo sestro na Breznici, s katero sta si bili še iz otroških let dobri, nahujskati proti bratu. Očetu je bilo še po volji, ko se je za nalašč podala na Breznico šteknečo kravo gledat in je kakor slučajno stopila grede še v Pristov. Pristovnici, ki ciganke že od nekaj ni marala, je kar kri udarila v glavo, tako se je razburila; hotela je takoj s Franco na Bistrico, da bi, kakor je rekla, bratu z mokrimi cunjami ohladila noro glavo. Franca jo je komaj pregovorila, naj še kak dan počaka, da jo prva jeza mine; na noben način pa ne sme bratu povedati, od koga je vse to izvedela.

Pondeljek na vrh je privihrala Pristovnica kakor burja na Ravne. Bila je močna ženska in s svojimi štirimi križi še prav čedna; samo nos je tako zoprno prevzetno vihala. Deklam na Ravnah je komaj za silo odzdravila, ker se ji je zdelo, da vse s Pavlo pod eno odejo tičijo, in je zahrščala skozi poslovsko

hišo v staro čumnato, kjer si je bil Ravnjak uredil svojo pisarnico.

Ravnjak se je ni bogve kaj razveselil, vendar je rekel prijazno:

»O, Bog daj — dober dan! Kako pa, da še ti prideš?«

»To ti bom pri priči povedala,« je odgovorila, primaknila stol in sedla, da je kar zaškrpalo.

»Malo jesti ti bom prinesel,« je hotel gospodar vstati.

»Ne. Zaradi tega nisem prišla.«

»Tedaj povej, kaj hočeš!«

»Vprašala bi te rada, ali je res, kar ljudje govorijo. Ali res misliš tisto — tisto — vzeti?«

»To je moja reč, katero vzamem. Jaz te tudi nisem spraševal, ko si se ti možila.«

»To je bilo kaj drugega,« se je razvnela. »Moj je bil pošten, ugleden mož.«

»Tudi moja je pošteno dekle. Nihče ji ne more kaj očitati.«

»Ne, seveda ne — samo to, da se je bogve odkod pritepla in da je ena od tistih, ki ji še nohta ne moreš zaupati. Oče se bojo v grobu obrnili, če si ne boš našel druge kakor to ciganko.«

»Pavla ni več ciganka, temveč pridno krščansko dekle, ki je lahko drugim za vzgled.«

»Haha, lep vzgled! Seveda, kdor je slep ko ti, ta vidi vse drugače kakor navadni ljudje.«